

житла, а також запозичення сучасних технологій для переробки продукції сільськогосподарського виробництва. Вигідніше торгувати готовою продукцією ніж сировиною або напівфабрикатами (що сьогодні, на жаль, притаманне Україні). Ключовим завданням держави є розроблення і впровадження даної стратегії. Що дозволить залучити необхідні інвестиції, підвищити рівень продуктивності праці, створити робочі місця, використовувати технології менш шкідливі для екології. Україна сама має шукати можливості для нового розвитку в умовах євроінтеграції. Дослідження показує, що малий і середній бізнес на даний час ще володіє нерозтраченим потенціалом, що має здатність подолати відставання в технологіях, дати імпульс економіці, вийти на нові ринки (зокрема ЄС) тощо.

1. Закон України «Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні» зі змінами N 4731-VI від 17.05.2012 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/main/2157-14>.

Завербний А.С.

к.е.н., доцент

Псуй М.С.

к.е.н., асистент

Олинець О.В.

студентка

Національний університет «Львівська політехніка»

ВІДНОВЛЮВАЛЬНА ЕНЕРГЕТИКА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Як показує дослідження останнім часом саме відновлювальна енергетика набуває широкої популярності в країнах світу. Проблема полягає лише в тому коли та чи інша країна почала задумуватися над питаннями використання альтернативних енергетичних джерел. Від цього залежить рівень розвитку альтернативної енергетики країни.

На жаль, Україна стикнулася з енергетичною проблемою відносно нещодавно. Оскільки за часів союзу вартість енергоносіїв була мізерною (абсолютно економічно не обґрунтованою). І тому ніхто не задумувався над заміною традиційних енергетичних ресурсів нетрадиційними (альтернативними). Однак, за часів незалежності і особливо за останні роки (2013-2017 рр.) проблема постачання традиційних енергетичних ресурсів (газ, нафта тощо) стала однією з основних.

Україна, належачи до найбільш енергодефіцитних країн (а також маючи одну із найбільш енергозатратних економік світу), просто вимушена диверсифікувати енергетичні ресурси, зокрема активно залучаючи відновлювальні (альтернативні джерела).

За визначенням Міжнародного Енергетичного Агентства (International Energy Agency), під відновлювальною енергією розуміють енергію «отриману від сонця, вітру, біомаси, геотермальних, гідроенергетичних та океанських ресурсів, біогазу, рідких біопалив» [1]. Тобто, Україна володіє значним потенціалом саме відновлювальної енергії. Зокрема це стосується низькопотенційного тепла землі, «вторинних» джерел енергії (побутові й промислові відходи, тиск газу тощо). Згідно із проведеними дослідженнями Міжнародного Енергетичного Агентства «левова частка» в структурі альтернативних джерел належить саме біомасі [2]. В Україні ж паралельно із енергетичною постала суттєва проблема щодо утилізування побутових, промислових відходів. Зокрема, події у Львові доводять, що потрібно швидко вирішувати дану проблему. Тобто, можна не лише частково вирішити проблему енергопостачання в країні, але й паралельно зменшити рівень негативного техногенного впливу на оточуюче середовище (покращити екологічну ситуацію, знизити

рівень викидів парникових газів тощо). Доцільно скористатися досвідом європейських країн, які активно використовують альтернативні джерела енергії.

Перехід України на альтернативні енергетичні джерела виступає одним із надзвичайно важливих напрямків розвитку економіки, країни в цілому. Це також сприятиме суттєвому підвищенню рівня енергетичної (а отже і економічної, а з огляду на події на Сході України і політичної) безпеки нашої держави.

1. *International Energy Agency [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.iea.org/topics/renewables/>*

2. *New bioenergy roadmap guide released jointly by IEA and FAO 30 January 2017 [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.iea.org/newsroom/news/2017/january/new-bioenergy-roadmap-guide-released-jointly-by-iea-and-fao.html>*

Зубрицька М.А.

студент-магістр

Ливдар М.В.

к.е.н., доцент

Національний університет «Львівська політехніка»

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО РИНКУ АКЦІЙ

Акції — фінансові активи, які засвідчують майнові права на частку власного капіталу компанії-емітента.

Міжнародний ринок акцій охоплює три типи фінансових інструментів:

- іноземні акції;
- євроакції;
- депозитарні розписки.

Іноземні акції (Foreign Equity) являють собою акції, випущені корпорацією-нерезидентом на фінансовий ринок іншої країни.

Під євроакціями (Euroequity) розуміються акції, які пропонуються для продажу одночасно на кількох національних фондових ринках.

Нині вихід емітентів акцій на міжнародний ринок відбувається переважно у формі такого інструменту, як депозитарні розписки. Депозитарна розписка (Depository Receipt — DR) — це обіговий цінний папір, який є субститутутом акцій іноземних компаній.

Усі ці інструменти є титулами власності, які підтверджують участь інвестора в капіталі компанії. Відмінності між ними пов'язані з різними механізмами розміщення і торгівлі акціями [1].

Провідну роль на міжнародному ринку акцій відіграють розвинуті країни, національні фондові ринки яких належать до так званих зрілих ринків (mature markets). Це США, Японія, країни ЄС, Австралія, Канада та ін. Найбільшими національними ринками акцій є ринки США та Японії, за ними йде ринок Великої Британії. Два з цих ринків — Великої Британії і США — являють собою провідні міжнародні ринки акцій та пов'язаних з ними цінних паперів. США є найбільшим ринком депозитарних розписок, а в Лондоні зосереджена більш пряма торгівля іноземними акціями.

Десятка лідерів за рівнем капіталізації бірж світу залишається незмінною протягом останніх років. Рейтинг найбільш популярних світових фондових бірж, а також рівень їх капіталізації у 2015-2016 роках, наведений у таблиці 1 [2].